

JAK JSEM ZAKOPLA O RÁDIO

Pátek, 29. června 2007

Mám něco, co mě opravdu baví, třeba jsem se na to pokaždé víc a víc a chci to teď barvit, vynachvátit i vám ostatním je totiž celý můj táta a jeho koníček, na který nedá dopustit. A je to s ním myslí opravdu vášnivě, dokazuje mj. jeho snaha hledat další mladé lidi, které by to bavilo a rozšiřovat tak "naše" "radioamatérství".

Jaké? Nu, radioamatérství. Na začátek vám tuhle záležitost trochu představím. Každý z vás jistě ví, co morseovka... A snad jste viděli nějakou tu anténu a možná si i umíte představit "lovíka" s vysílačkou, který používá zkratky, kódové nebo právě pomocí teček a čar posílá cosi po rádiových vlnách do světa, další nadělně vysílání. Připadají mi mluví do mikrofonu.

Áčkoliv tento koníček není veřejnosti příliš známý, má po celém světě spoustu příznivců, kteří se jim Uznávám, že se jeny se tomu nevzdávají v takovém postupu jako muži, což je vinou zbytečných technických sou kterým se samy jeny hástávají, ale kdo ví. Vysílání samo je báječné - můžete vysílat sama i s kolektivem, jen tak p radost z nových spojení nebo závodit s ostatními kluby; teoreticky si můžete pípat morseovkou (prakticky nikoli, protože má osobně vzhledně zní stejně), můžete volat výzvu a pak čeká odezvu, nebo sama vyhledávat nějaké zajímavé stanice.

Zkrátka - každý si v radioamatérství může najít to "své pravé ošechové". Samozřejmě, že například musíte o a hlavně mít koncesi (papírové potvrzení o tom, že jste složitě zkouškou), pak potom budete něco, čím vysílat a p (rádio, anténu a zdroj energie) a poté jen "as a" "stí".

Dávám mezi mé zájmy patřil hlavně sport a ačkoliv jsem se s vysíláním díky tátovi setkávala odjakživa, přesto mi nenapadlo si to zkusit. Táta, který se vysíláním baví už spoustu let, mě do toho nikdy nenutil. Občas jásal nad neobvyklým spojením nebo se chodil pochlubit s novým "home made" zařízením. Pořád jsem tehdy nechápala, co ho vlastně na tom tak bere, protože mým velkým koníčkem byl sport. Ale po několika letech jsem se přestala honit se za míčem a góly (i když má to dodnes mrzí) a táta jednou navrhl, že bych taky mohla vysílat - když už nehrají házenou. Nic mi k tomu nechybělo (vzhledně potom doma), (obr.) snad jen zkouškou, abych "nepřetrhla" v éteru. Bez přemýšlení jsem řekla, že teda jo a myslela jsem, že to zase vyumím;

Jenže - jen co jsem kývla, bylo to ráz na ráz. Krátce na to přibíhaly se budou měnit pravidla a například dva týdny je poslední termín zkoušek. Dokonce mi začal říkat "kolení", které se mělo odehrávat dva následující víkendy a končit provášením znalostí. S vyvalenými očima jsem koukala na tátu jak na blázna: přeci za dva týdny se to nemůže naučit. Byl oproti mě naprosto klidný, že je to prý "jenom formalita". Tak nezbývalo nic jiného, než se s tím smířit, sbalit si pár věstek a vyrazit takřka do boje. (Den před odjezdem jsem si přetrhla, protože jak říkal táta, přeci nebudu kupovat zajíce v pytli!)

Kolení bylo senzáční! Samá legrace, přátelská atmosféra a hlavně pohodoví lidé. Ale i tak to byla celkem dřina, přednášky byly dost nabitě. Věichni ti chytří pánové, zkušenější radioamatéři, se nám snažili nalít do hlavy potřebné znalosti a dovednosti a že jich nebylo málo... Protože jsem neměla ani ponětí o co jde se mi občas pořád koukalo z hlavy, ale jak říkám, sešla se tam skvělá parta radioamatérů a skoro-radioamatérů, kteří mi neustále něco vysvětlovali a pomáhali mi. S většinou z nich jsem se rychle skamarádila. Veškerý jsme jsme obvykle zasvětili vínečku, pivečku, popovídání, čímž jsme nabyli síly na další den (v lepším případě). Ti pilnější z nás se užili. Jak známo, kde je dobře, tam to rychle utíká.

Dva víkendy ulítly jako nic a bylo třeba představit zkouškami. Ten večer jsem se i já předala k tomu pilnější a svobodnějším, i když má stejná kamarádi na chvíli odtrhli od ušebnice. Ale poslední společný večer byl pryč o den D. Trochu zelená, trochu opařená jsem a s prázdným žaludkem jsem čekala na tátu a na první část zkoušek. Měla jsem strach, ale táta velmi, že u zkoušek nepohodím. Nakonec přišel o něco později, jsme začali psát písemný test, takže jsem si vůbec nevšimla, že na mě mává. Po neúspěšném pokusu pozdravit mě máváním, přišel za mnou. Já hlavu v papírech, myšlenkami kdesi u rezonančních obvodů, v tichu a najednou plác! Táta! Jsem se ho lekla jak já, tak kamarádi okolo;

Postupně jsme dopisovali testy a čekali na hodnocení komise. Další "povedený" šertík si na mě přichytil právě členové komise, když mi oznamovali výsledek. Určitě si pamatují můj výraz, když mi sdělili, že "z toho nebude". Naštěstí, jak říkal táta, jsem to zvládla a posílala radu radioamatérů přede mnou. A co vy? Nechcete se také přihlásit?

Všem 73, Petra

P.S. Je nevíte, co to "73" je? To jsem vám ještě neřekla - radioamatéři mezi sebou (po celém světě) používají ustálené výrazy - takže "73" je pozdrav, zdravím vás. Nu, a například "88" znamená: posílám pusu....